

Ideológia ničiaca šport

Rafal A. Ziemkiewicz

21. októbra 2021 ✚ Spoločnosť ✚ LGBT

Tí, ktorí predpovedali, že komercia a doping zničia šport, sa mýlili. Šport dnes ničí ideológia. Tí, ktorí to doteraz nevideli, si to uvedomili po zápase s Anglickom a obvineniach z rasizmu.

Zdroj: wikimedia commons

Budovatelia „Prekrásneho nového sveta“, ktorí sa snažia ovládnuť všetky oblasti verejného života a všade vnucovať jedinou správnu, neomarxistickú ideológiu Západu, samozrejme nemohli nechať na pokoji oblasť, ktorá má taký ohromný vplyv na spoločnosť ako šport. Organizácie presadzujúce túto ideológiu majú mocných sponzorov, väčšinou tých istých ako šport – pripomeňme, že len jedna oficiálna LGBT+ podnikateľská koalícia registrovaná v americkom Kongrese zahŕňa viac ako 400 najväčších svetových korporácií s gigantickými príjmami. Tlak na športové organizácie je preto účinnejší než kedykoľvek predtým.

Využívanie športu na politickú propagandu, samozrejme, nie je nový jav. Už Adolf Hitler sa snažil z olympijských hier urobiť veľkú prehliadku nadradenosti árijskej rasy tým, že víťazom pri preberaní trofejí nariadil „rímsky pozdrav“, ktorému sa podriadili aj mnohí medailisti zo západných krajín.

Sovietsky zväz prikladal prekonávaniu rekordov v športe nemenej dôležitý význam ako dobývaniu vesmíru, vynakladal neprimerane veľké úsilie na výber a prípravu kádrov reprezentujúcich „pokrokový systém“, pričom sa nezúčastňoval súťaží, na ktorých nemohol počítať s úspechom (preto sa sovietski futbalisti nezúčastňovali na svetových pohároch a turnajoch). A NDR dokonca vytvorila celý systém „chovu šampiónov“, ktorí mali na štadiónoch a v športových halách po celom svete dokazovať, že socialistický človek je aj z hľadiska telesnej kultúry lepší ako kapitalistický.

Nútenie hráčov klačať pred zápasom, ktoré dnes vyvoláva najväčší odpor a podráždenie fanúšikov, a ktoré má symbolicky zdôrazňovať vinu bielej rasy a západnej civilizácie voči farebným, vychádza z tradície oveľa bohatšej, než si to iniciátori tohto zvyku uvedomujú, a ktorá je oveľa staršia než hnutie Black Lives Matter, ktoré po smrti Georgea Floyd a urobilo z náhodného pokľaknutia bielych pred černochochmi na ulici symbol svojej kampane za „obnovenie rasovej spravodlivosti“.

Keď sme už spomenuli olympijské hry v Berlíne v roku 1936, je potrebné zdôrazniť, že symbolické verejné ponižovanie „vinníkov“ má historický pôvod. Počas okupácie Porúria v roku 1923 v reakcii na meškanie Nemecka s platením vojnových reparácií, francúzski a belgickí vojaci, podráždení pasívnym odporom, nútili Nemcov, aby si pred nimi snímali klobúky a poklonili sa im ako symbol odčinenia za zločiny spáchané počas nedávnej vojny.

Kto okupantom neprejavil náležitú úctu, riskoval tvrdý výprask. Táto dnes už úplne zabudnutá myšlienka symbolického „výkonu spravodlivosti“ (z pohľadu Francúzov a Belgičanov) bola roky pripomínaná a využívaná nacistickou propagandou na jatrenie vášní a nepochybne zohrala svoju úlohu pri vyvolávaní emócií, ktoré ich priviedli k moci.

Nie v našom mene

Človek samozrejme nemusí poznať históriu, ale stačí zdravý rozum, aby vedel, že zrejším výsledkom uvalenia kolektívnej zodpovednosti na „bielu rasu“ a rituálu symbolického ponižovania sa – pričom symbolicky spôsobené rany môžu bolieť ešte viac ako tie skutočné – musí byť živelný odpor. Nielen Poliaci pískajú, keď britský tím predvádza politicky korektný rituál odčinenia krívd spáchaných voči farebným rasám. Pískajú najmä samotní britskí fanúšikovia.

Je správne, že pískajú? Iste, takéto symbolické odmietnutie účasti na vnútenom politickom rituáli je jediným signálom, ktorý má dav k dispozícii, aby vyjadril svoj postoj, a je celkom pochopiteľné. Človek musí byť totálne odtrhnutý od reality ako Maciej Stuhr a ďalšie celebrity, ktoré hádžu hromy-blesky na pískajúce publikum, a v pískaní na kľáčiacich futbalistov vidia prejav rasizmu. Pritom práve rituál kľáčania predstavuje rasizmus v jeho najčistejšej podobe.

Ide v ňom predsa o označenie veľmi širokej spoločenskej skupiny – zvyčajne definovanej ako bieli heterosexuálni muži – „Kainovou stigmu“ za viny ľudí z iných čias, z iných krajín, ktoré na účely dnešných politických kampaní a vzbudzovania nenávisťi, boli vrcholne mytologizované.

Skúsme si predstaviť, žeby Židia pri rôznych príležitostiach si spoločne kľakali na kolenách za historické prehrešky finančných špekulantov či žralokov! Alebo ako kolektívni vinníci za zločiny boľševizmu. Alebo žeby africkí černosi boli povinní kľáčať pred americkými černochochmi ako potomkami tých, ktorých ich predkovia chytali, uväznili do reťazí a odviezli na pobrežie, aby ich tam predali otrokárom? (to druhé sa vôbec nezdá také absurdné, keďže medzi kľáčiacimi sú aj asimilovaní futbalisti inej farby pleti).

Provokácie ako dúhové sprievody

Za demonštráciou kľáčiacich futbalistov je tá istá myšlienka, ktorá v Poľsku dala manifestáciám homosexuálov charakter rúhavých orgií, ktorých účastníci sa navzájom predbiehajú v prejavoch urážky dobrého vkusu a predovšetkým najdôležitejších poľských vlasteneckých symbolov.

Rovnako ako dúhové farby Matky Božej a *kotvy Bojujúceho Poľska* má vyprovokovať nepriateľské činy voči homosexuálom a dať rozpáleným a dobre financovaným politickým a mediálnym jednotkám impulz pre rozhodný útok proti „homofóbovi“, aj „antirasistická“ akcia na štadiónoch je provokatívna. Štadióny, najmä futbalové, ako tradičné miesto prejavovania vlasteneckých pocitov a sloganov boli vždy trňom v oku ľavice, ktorá opakovane podnikala rôzne kroky zamerané na „čistenie tribún“ alebo „vykopnutie fašizmu zo

štadiónov“ (v Poľsku bolo rozhodovanie o tom, čo je „štadiónovým fašizmom“ zverené, pripomeňme si, mimochodom, neslávne známemu „antifašistovi“ Simonovi Molovi).

Symbolické ponižovanie na štadiónoch podľa predpokladov vyvolalo reakcie, ktoré boli ďalšou zámienkou pre útok na „rasizmus“ – strata zápasu, o ktorej rozhodli dve penalty, ktoré nepremenili akurát čierni hráči, viedli k veľkej mobilizácii médií a úradov proti „rasistickým komentárom fanúšikov“ – čo viedlo k ich vyhodneniu zo štúdia alebo z práce. Ťažko povedať, či komentáre, za ktoré boli fanúšikovia potrestaní, boli skutočne rasistické. Vo všeobecnej hystérii, ktorá sa rozpútala, je každá zmienka o farbe pleti vyhlásená za „rasizmus“. Španielska športová novinárka Lorena Gonzalezová bola nedávno potrestaná a nútená ponižujúco sa ospravedlňovať za náhodnú poznámku zachytenú mikrofónom o jednom z futbalistov: „*Ten chlap je černejší ako jeho oblek.*“

Vzhľadom na túto paranoju nie je prekvapujúce, že čierny futbalista obvinil poľského reprezentanta z rasizmu, keď najprv tvrdil, že ho udrel do krku (rozhodca faul nezistil), a keď mu bol ukázaný filmový záznam situácie, zmenil svoju verziu na „rasistické gesto“, ktoré mal predstavovať nesúvisiaci pohyb ruky. Pripomína to situáciu pred Euro 2021, keď napríklad holandské médiá do celého sveta rozšírili obvinenie, že niektorí Poliaci „vydávali opičie zvuky“ počas tréningu černošského hráča. Neskôr sa ukázalo, že aféra bola od samého začiatku až do konca vymyslená, ale ako vidno, v tom čase zrejme museli existovať nejaké pokyny, koho vo svete športu treba obviniť z rasizmu.

Keďže v dobre vedených kampaniach na „výchovu spoločnosti“ musí byť okrem biča aj mrkva, ideologická revolúcia využíva na propagáciu „pozitívnych“ vzorov aj šport.

Pozitívnym modelom je, samozrejme, homosexualizmus – preto sa pozitívnym hrdinom stal kapitán nemeckého futbalového tímu Manuel Neuer, ktorý namiesto tradičnej jednofarebnej nosil kapitánsku pásku v šiestich farbách, používaných ako LGBT symbol (hovorovo nazývaný dúha, hoci vždy treba pripomínať, že dúha má sedem farieb a že LGBT z nej vyhodilo práve farbu indigovú – ktorá v židovskej a kresťanskej tradícii súvisí so sexuálnou etikou).

Keďže futbalová federácia oficiálne zakazuje používanie politických symbolov na štadiónoch – pod touto zámienkou boli potrestané poľské futbalové kluby za historické vojenské a vlastenecké symboly, ktoré Simon Mol označil za „fašistické“ – UEFA začala v tomto prípade disciplinárne konanie, ale nakoniec rozhodla, že hoci Neuer nemal nosiť politickú pásku, išlo o akciu „pre dobrú vec“, a nebola mu uložená žiadna pokuta. Ale aj tento šalamúnsky verdikt rozzúrnil progresívne médiá, ktoré vyhlásili, že „samotný akt disciplinárneho konania spôsobil na imidži UEFA škrabanec, ktorý dlho nezmizne“.

Komunitu ešte viac nahnevalo ďalšie rozhodnutie UEFA, ktoré zmarilo plány mesta Mníchov (ktoré už oznámili aj iné nemecké mestá) osvetliť celý štadión dúhovými farbami. Malo sa tak stať počas zápasu proti maďarskému tímu na minuloročných majstrovstvách ako demonštrácia odsudzujúca Maďarsko za prijatie zákona proti propagácii LGBT ideológie.

Takže hoci akcia bola čisto politická a nemala nič spoločné so športom (ako by mohli mníchovské úrady vedieť, či futbalisti podporujú alebo nepodporujú Orbánovu politiku?), argumentovalo sa, že „to nie je politická akcia“, ale „obrana prenasledovanej menšiny“.

Nazývať „obranou prenasledovanej menšiny“ ideológiu podporovanú vládami západných mocností, miliardami dolárov, najväčšími korporáciami, ktorej výrazom sú oficiálne oslavované pochody „hrdosti“, a ktorú sa Západ snaží vnútiť celému svetu imperiálnym spôsobom, je rovnaká lož, akou bolo v sovietskych časoch nazývať sieť komunistických organizácií závislých od Moskvy „medzinárodným robotníckym hnutím“.

Ale je rovnako účinná. Hoci UEFA dokázala obhájiť svoje stanovisko, že „dúha“ je politický a ideologický symbol, a nie „ľudový“ symbol, a zakázala plánované osvetlenie, toto rozhodnutie bolo sprevádzané dlhým a nudným vyhlásením proti „homofóbii“ a na obranu „menšín“. To jasne ukazuje, pod akým obrovským tlakom sa ocitla futbalová federácia, ktorá bola donedávna považovaná za mocnosť, ktorá sa nikoho a ničoho nebojí.

Zdroj: OpenGlobalRights

Vytlačanie dievčat

O tom, aký veľký je strach z konfliktu s LGBT, svedčí aj príklad atletických súťaží. Tu sa zasa do popredia dostal problém, ktorý futbal doteraz obchádzal – „práva transžien“, teda mužov, ktorí si dajú do vlasov mašľu, vyhlásia, že sa stali ženami a súťažia v ženských súťažiach. A samozrejme – vyhrávajú, pretože sú od prírody, čo oficiálne popierajú, väčší, silnejší a odolnejší.

V skutočnosti tu nehovoríme o transsexuáloch, ako by sme mohli nazvať niekoho, kto sa narodil ako muž a podstúpil chirurgický zákrok a hormonálnu terapiu na zmenu pohlavia. Počas vysielania olympijskej súťaže vo vzpieraní bolo dokonca možné z diaľky „obdivovať“, ako boli pod priliehavým kostýmom jasne viditeľné mužské genitálie novozélandskej „športovkyne“ Laurela Hubbarda. To isté sa stalo aj počas nedávneho trápneho predstavenia „prvého zápasu transžieny v súťaži bojového umenia MMA“, v ktorom dospelý chlap, podobajúci sa na ženu iba svojím účesom, za nezdravého nadšenia publika, „rozsekal“ dievča ako kyslé jablko do krvi.

Táto pliaga sa začala v mládežníckom športe v USA. Tam vďaka systému podpory telesnej kultúry, ktorý je odlišný od európskeho, je športový úspech vstupenkou na najžiadanejšie univerzity a do najlepších štipendijných programov. Po zavedení legislatívy o „rovnosti“ v ďalších demokratických štátoch sa vyrobili blázni, ktorí v sebe zrazu objavili novú „identitu“ a tým, že v školských súťažiach porážali svoje súperky, účinne začali vytlačovať dievčatá zo športu aj z univerzít. V reakcii na protesty rodičov a samotných športovkýň to na istý čas ukončili federálne nariadenia Donalda Trumpa, zmena týchto nariadení však bola azda prvým rozhodnutím, ktoré Joe Biden prijal po svojom nástupe do funkcie.

Jeho nariadenie, ktoré prikazovalo prijímanie „transžien“ do ženského športu, bolo rovnako rýchlo odmietnuté guvernérmí republikánskych štátov. Táto otázka, ktorá vzbudila veľké emócie práve pre svoju súvislosť s prístupom k vysokoškolskému vzdelávaniu, sa stala dôležitou súčasťou rastúcej vzbury konzervatívnych štátov proti liberálnym radikálom vo Washingtone.

Samozrejme, pliaga mužov vydávajúcich sa za ženy sa nemohla neprejavíť ani v športe dospelých – najmä v tých oblastiach, kde ide o merateľné ocenenia. Pokrokový svet šokovalo vylúčenie Martiny Navrátilovej, nielen vynikajúcej tenistky, ale aj deklarovanej lesbičky, ktorá má dokonca dve deti v lesbickom „manželstve“, zo svetovej tenisovej federácie. Dôvodom, prečo sa zrazu stala „fašistkou“, bolo jej verejné vyhlásenie, že je v podstate nemorálne, aby žena, ktorá dlhé roky tvrdo trénovala, bola zbavená úspechu, pretože muž, ktorý sa „chvíľu cítil ako žena“, jej spred nosa vyfúkol medaily.

Svoje by o tom mohla povedať poľská olympionička Joanna Jóźwiková, ktorá si na OH 2016 zaslúžila striebornú medailu, ale oficiálne bola až piata, pretože stupeň víťazov obsadili „hormonálni muži“, na ktorých produkovanie sa na základe biológie žien špecializovali africké krajiny, zrejme podľa vzorov bývalej NDR.

V rámci spravodlivosti voči atletickej federácii treba povedať, že vďaka novým predpisom, ktoré boli zavedené ako reakcia na tieto slávne preteky, sa dnes takáto situácia už nemôže zopakovať. Zaviedli sa totiž normy a merania mužských a ženských hormónov a každý, kto chce súťažiť v ženskej súťaži, musí mať správnu hladinu počas celého roka pred štartom.

V skutočnosti to však situáciu veľmi nevyrieši a nezmení. Biologický muž sa môže liečiť, aby si udržal spôsobilosť na súťaženie počas jedného roka, môže si dokonca nechať operovať pohlavné orgány, a to nijako nezmení skutočnosť, že si zachová svalovú hmotu, kapacitu srdca a zloženie krvi typické pre muža.

Na boj proti faktickému zničeniu ženského športu „transženami“ sa zmobilizovali feministické organizácie a pred poslednými olympijskými hrami založili platformu Aliancia proti „vymazávaniu žien“. Ukázalo sa však, že časy víťazstiev má feminizmus za sebou – jeho niekdajší sponzori a spojenci výrazne preferujú posledné písmeno v skratke LGBT.

Výzva na zablokovanie zákona stanovujúceho „rodovú identitu“ len na základe vyhlásenia dotknutej osoby, mala obmedzený účinok, pretože, ako priznali aktivistky Aliancie, väčšina z tých, ktorí sa k nej hlásia, sa jednoducho bojí vyjadriť svoj názor verejne, pretože im hrozí, že ich médiá zlynčujú a stratia sponzorov.

Veď, ak bolo možné Navrátilovú vyradiť z tenisovej asociácie, ak vydavateľstvo mohlo zablokovať tlač knihy bestsellerovej autorky akou je J. K. Rowlingová (kvôli podobným obvineniam z „transfóbie“) a ministerstvo pre rovnosť vo vysoko politicky korektnej Kanade premiéra Trudeaua oficiálne reagovalo na požiadavky tamojších feministických organizácií tým, že ich odmietlo, tvrdiac, že nemôže splniť postuláty „práv žien“ z dôvodu nemožnosti vytvoriť právnu definíciu pojmu „žena“ – kto sa odváži stáť v ceste mocnostiam podporujúcim „prenasledovanú menšinu“?

Potlačený feminizmus

Ťažko nájsť lepší dôkaz, že je to ďalšia revolúcia, ktorá – ako zvyčajne – požíra svoje vlastné deti. To je, samozrejme, súčasťou širokého fenoménu „potlačenia“ feminizmu zo strany LGBT, čo poskytuje

konzervatívcom dôvod pre škodoradosť, ako keď pred niekoľkými dňami na pochode „hrdosti“ lesbičky pochodujúce s transparentom „Lesbičky nechcú penisy“ boli napadnuté a vytlačené militantmi „Antify“. Šport je len jednou z oblastí, v ktorých sa prejavuje tento nový „triedny boj“. Dokiaľ sa oň ľudia zaujímajú, ľavica ho bude využívať pre svoje sociálne inžinierstvo, dokonca aj na najzákladnejšej úrovni, ako to robí napríklad *Gazeta Wyborcza*, ktorá napadla poľského skokana na lyžiach za to, že sa pred skokom prežehnal, ale na druhej strane upadla do priam frenetického nadšenia, keď jedna z veslárok venovala medailu „svojej priateľke“.

Otázkou je, že ak sa ľavici s takouto mocnou podporou podarí pretvoriť šport podľa svojich predstáv, či z toho záujmu vôbec niečo zostane.

© Všetky práva vyhradené. Článok bol prebraný z týždenníka *DoRzeczy*.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/ideologia-niciaca-sport/>